

Κυριακή 23 Αύγουστου.

(ΙΑ΄ Ματθαίου).

(Λκ. 10, 38 – 42 και 11, 27 – 28).

*«μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε
καὶ μαστοὶ οὖς ἐθήλασας» (Λκ. 11, 27).*

Σήμερα ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τιμᾶει τὴν ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Κλείνει δηλαδή τὴν ἑορταστικὴ περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ὁ ὀρθόδοξος λαὸς τίμησε τὴν Κοίμηση τῆς Παναγίας. Ἐνα γεγονός πού προετοιμαστήκαμε μέ νηστεία νά τό ζήσουμε ἀπὸ τὴν πρώτη Αὐγούστου, πού τό βιώσαμε ἑορταστικά καὶ πανηγυρικά τό Δεκαπενταύγουστο καὶ πού μέχρι σήμερα συνεχίζουμε νά τό ζοῦμε καὶ νά τό ὑμνολογοῦμε μέσα ἀπὸ τὴν ὑπέροχα δομημένη λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Σήμερα ψάλλουμε και πάλι όλους τούς ύμνους τῆς ἡμέρας τοῦ Δεκαπενταυγούστου γιά νά ἀποχαιρετήσουμε αὐτή τήν ἑορτή, ἀλλά και γιά νά τιμήσουμε ἀκόμη μία φορά τό πρόσωπο τῆς Πανάχραντης Μητέρας μας, τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία, ἄν και ἀνέβηκε στόν οὐρανό, ποτέ δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμο. Μέσα στήν ἀγκαλιά τοῦ Υἱοῦ τῆς και Θεοῦ μας προσεύχεται γιά όλους ἐμᾶς πού τήν ἀγαπᾶμε και τρέχουμε κοντά τῆς σέ κάθε περίσταση.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπιβεβαιώνονται τά λόγια τῆς ἄγνωστης γυναίκας, ἡ ὁποία μέσα ἀπό τό πλῆθος θεολόγησε βαθύτατα λέγοντας: «μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε και μαστοὶ οὓς ἐθήλασας». Τά λόγια αὐτά, ἄν και ἀπευθύνονται πρὸς τό Χριστό, ὑμνολογοῦν τή Μητέρα Του. Παρουσιάζουν τό μεγάλο μυστήριο τῆς Παρθένου. Αὐτό τό μυστήριο διαπραγματεύεται τίς ἐνέργειες πού κατέβαλε ὁ Θεός γιά τή σωτηρία μας. Ἡ κορυφαία πράξη

τῆς ἀγάπης Του εἶναι ἡ κάθοδός Του στόν κόσμο. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱός τῆς Παρθένου καί ξαναπλάθει τόν ἄνθρωπο. Τό πρόσωπο πού συνεργάζεται καί παίζει τό σημαντικότερο ρόλο σ' αὐτό τό ἔργο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Παναγία. Ἐκείνη δέχεται νά Τοῦ δανείσει τή σάρκα της, νά Τόν φιλοξενήσει στήν παρθενική μήτρα της, νά Τόν θρέψει πρῶτα μέ τό πανάχροστο αἷμα της καί μετά μέ τό γάλα τῶν πανακήρατων μαστῶν της, γιά νά Τοῦ δείξει πώς ἡ ἀνθρωπότητα ἀποδέχεται καί συνεργάζεται μαζί Του στό ἔργο τῆς παλιγγενεσίας καί τῆς λύτρωσης.

Εἶναι μεγάλη ἀλήθεια νά ποῦμε πώς ἡ κοιλία τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἶναι μακάρια καί πανυπερευλογημένη, διότι μέσα της ἀναπαύθηκε ὁ Δημιουργός τοῦ Σύμπαντος. Αὐτός πού κρατάει στήν παλάμη Του τά ἀμέτρητα καί ἄπειρα συστήματα τῶν γαλαξιών καί τῶν ἀστεριῶν σμικρύνεται καί κάνει θρόνο Του τή μήτρα τῆς Παρθένου. Εἶ-

ναι εὐλογημένο τό σῶμα τῆς Παναγίας, διότι ἐνώνεται ἀδιάσπαστα καί παντοτινά μέ τό σῶμα τοῦ Θεανθρώπου. Αὐτή τήν ἔνωση διαζωγραφίζουμε στίς ὀρθόδοξες εἰκόνες, στίς ὁποῖες ἡ Κυρία Θεοτόκος κρατάει στήν ἀγκαλιά της τό γιό της καί Θεό μας. Ἡ ἀποκορύφωση, ὅμως, τῆς ἀγιογραφημένης θεολογίας βρίσκεται στήν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως, στήν ὁποία βλέπουμε τόν Κύριο καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό νά κρατάει Ἐκεῖνος, τώρα πλέον, στή δική Του ἀγκαλιά τήν εὐλογημένη Μητέρα Του καί Μητέρα μας.

Πάνω σ' αὐτή τήν ἔνωση Θεοτόκου καί Θεανθρώπου, ἡ ὁποία σφραγίστηκε μέ τό μοίρασμα καί τή συγκοινωνία τῶν δύο σωμάτων, καθώς ἡ μία χάρισε στόν Ἕναν τό σῶμα της καί ὁ Ἕνας καθαγίασε τή δωρήτρια μέ τό δικό Του Σῶμα, στηρίζεται ἡ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μέσα ἀπό τήν ὑπακοή τῆς Μαρίας καί τήν ὑπέρογη συναλλαγή μέ τό Θεό ἡ σωτηρία καθίσταται προσωπική

ἐπιλογή τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἐὰν ὁ Παράδεισος εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ σχέση μας μαζί Του, ἡ Κυρία Θεοτόκος γίνεται ἡ πόρτα τοῦ Παραδείσου, ἡ ὁποία ἀνοίγεται σέ κάθε πιστό πού ἐπιθυμεῖ νά ἐνωθεῖ καί νά ἔχει σχέση μέ τόν Υἱόν της.

Μέ τόν πνευματικό μας ἀγώνα καλούμαστε ὅλοι νά μιμηθοῦμε τήν Παναγία. Καλούμαστε νά χαρίσουμε τόν ἑαυτό μας στόν Κύριο, χωρίς κρατούμενα. Στό μέτρο πού τό καταφέρνουμε γινόμαστε κι ἐμεῖς θεοτόκοι. Μᾶς ἀξιώνει ὁ Σωτήρας νά Τόν κυοφορήσουμε, καθώς συμμετέχουμε στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε μυστήριο, καί μάλιστα αὐτό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, εἶναι μία κάθοδος τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή μας. Ἐρχεται Ἐκεῖνος καί μυστικά, ἀθόρυβα καί διακριτικά κατοικεῖ μέσα μας, ὅπως κατοίκησε στή μήτρα τῆς Παρθένου. Γεμίζει τήν ὑπαρξή μας μέ τήν παρουσία Του καί περιμένει ἀπό ἐμᾶς νά διαφυλάξουμε αὐτό τό θησαυρό. Ἐπειδή, ὅμως,

ἔμεῖς δὲν εἶμαστε ἐνάρετοι σάν τήν Παναγία, χάνουμε αὐτή τή φιλοξενία τοῦ Θεοῦ καί μέ τά λάθη μας Τόν διώχνουμε ἀπό κοντά μας. Ἐκεῖνος δὲν θυμώνει, ἐπειδὴ Τόν προδίδουμε, οὔτε ἀπογοητεύεται. Ἐπιμένει νά ἔρχεται κοντά μας καί ἐπιχειρεῖ ἀμέτρητες φορές νά ξαναενωθεῖ μαζί μας. Γι' αὐτό τά μυστήρια ἐπαναλαμβάνονται πολλές φορές, γιά νά μᾶς ξαναδοθεῖ ἡ εὐκαιρία νά κρατήσουμε τό Χριστό, πού τόσο ἀνόητα ἐκδιώξαμε.

Ὅταν ἀνοιγόμαστε στήν ἔλευση τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου καί κοινωνοῦμε μαζί Του μέσω τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, μπορούμε νά καταλάβουμε τή μακαριότητα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία Τόν φιλοξένησε καί τόν ἔθρεψε. Μποροῦμε τότε κι ἔμεῖς νά βιώσουμε αὐτή τή μακαριότητα, πού ξεκινάει ἀπό τώρα καί δὲν τελειώνει ποτέ. Ἀμήν.